

„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ – martie 2005

Strigare de trezire

Din inimă vă salut pe toți, dragii mei frați și surori, în scumpul Nume al lui Isus Hristos, Domnul nostru, cu întrebarea arzătoare din Isaia 21,11: „*Străjerule, cât mai este din noapte? Străjerule, mai este mult din noapte?*“ (germană - Străjerule, cât de târziu este în noapte?).

Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu sunt puși ca străjeri în poporul lui Dumnezeu (Ezech. 3:17). Conform Mat. 25, strigarea de trezire de la miezul nopții este deosebit de decisivă. Mai întâi au adormit toate fecioarele, dar „*la miezul nopții s-a auzit o strigare: « Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare ! »* Noaptea aproape a trecut iar ziua cea mare se apropie (Rom.13, 12). Timpul serii în care s-a arătat lumina este înapoia noastră, miezul nopții este prezent. **Fiecare predică, fiecare scrisoare circulară trebuie înțeleasă, acceptată și trăită ca o strigare de trezire.**

Ultimul mesaj trebuie să fie auzit așa de puternic ca un sunet de trâmbiță, iar tonul trâmbiței trebuie să fie clar (1Cor.14,8). După strigarea de trezire nu are nimeni voie să se întoarcă pe partea cealaltă și să doarmă! Toți trebuie să-și curățească candelarele, pentru ca iluminarea primită să poată străluci ca lumină. Cele înțelepte își umplu vasele cu uleiul Duhului, pentru a le ajunge până la revenirea Marelui.

Doar am lăsat vechiul an înapoia noastră și deja noul an a înaintat o bucată de vreme. În Împărăția lui Dumnezeu sunt lucruri bune de relatat. Niciodată noi n-am auzit atâtea mărturii despre lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu. Propovăduirea care urmează în mod credincios Scriptura, a ajutat multora să-și găsească echilibrul în cunoștința adevărului și-n învățătură. Ascultarea prin credință, lucrată prin Duhul lui Dumnezeu, devine vizibilă pretutindeni, tot mai mult. Ultimul mesaj ajunge cu adevărat până la marginale pământului, iar acei ce cred așa cum zice Scriptura, așteaptă lucrarea puternică a lui Dumnezeu, restituirea completă și desăvârșirea lor pentru ziua lui Isus Hristos (Filip. 1:10-11).

Total trei, observăm, în acest timp serios, de sfârșit, evenimentele din perspectivă biblică. În această circulară intrăm în trei evenimente:

- 1) la data de 26 decembrie 2004, când cutremurul din ocean a avut loc în Asia de Sud și a provocat un val de inundație, ce a pricinuit un dezastru care nu a mai fost până atunci și a provocat moartea a sute de mii de oameni.
- 2) la aniversarea a 60 de ani de la eliberarea evreilor supraviețuitori din Auschwitz, în 27 ianuarie 2005, care a fost comemorată cu minute de tăcere și mare respect în Israel, Germania și în Auschwitz.
- 3) Cartea papei Ioan Paul II „Aducere aminte și identitate – Convorbiri între milenii“, care a apărut la 23 februarie, va fi amintită de asemenea.

La punctul 1:

În Matei 24, în Marcu 13 și în Luca 21 noi găsim prezicerile tuturor evenimentelor și catastrofelor naturale care vor avea loc înainte de revenirea lui Isus Hristos. Ce s-a întâmplat la 26 decembrie 2004, când valurile mării au ajuns o viteză de 800 de km/oră, ne amintește cuvântul din Luca 21:25: „...*Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, cari nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor.*”

Dezastrul neobișnuit al tsunami-ului a adus un mare necaz nenumăraților oameni. Printre victime nu au fost doar locuitorii țărilor direct afectate, ci turiști din întreaga lume. Ciudat este că animalele au fost avertizate într-un fel minunat și s-au refugiat spre mijlocul țărilor, înainte ca valurile pustiitoare să vină, în așa fel că nici o maimuță sau vreun iepure etc. nu au fost găsit morți. În timpul lui Noe animalele au intrat pereche în arcă (Gen.7), pentru a nu fi smulse de potopul care se apropia. Oamenii, așa este scris, n-au știut nimic până când potopul i-a luat prin surprindere (Mat.24, 39). Ei au trecut ignoranți și dând din cap pe lângă mesajul proorocului și nu au ascultat avertizarea. Ei nu au crezut că Dumnezeu va adevăra ce a anunțat prin Noe, iar la sfârșit au murit în valuri.

În multe titluri ale principalelor ziare, a fost întrebat: „Unde a fost Dumnezeu?” Dumnezeu este întotdeauna în vocea de avertizare a Cuvântului Său. În ultimul timp, noi auzim mult despre catastrofe, războaie și neliniști de tot felul. Tot mai des și mai violent sunt bânuite țări și continente. Ce s-a întâmplat în decembrie 2004, ne obligă pe toți să ne gândim adânc, și va rămâne de neuitat pentru această generație. Efectul cutremurului a declanșat un șoc în întreaga omenire, indiferent de rasă sau religie. La aceasta se adaugă știrile zilnice despre morți în atentatele teroriste în Irak, îndeosebi, și în Israel. Toți observă acum, că pacea a fost luată de pe pământ. Între popoare nu domnește altceva decât frământare, într-o așteptare înfricoșată a lucrurilor care vor mai veni.

11 septembrie a intrat în istorie. Din 26 dec. 2004 frica a devenit și mai mare. Nici un sistem mondial de avertizare nu poate să oprească ceea ce trebuie să vină. Timpul sfârșitului este prezent, revenirea Domnului este aproape! Profeția biblică se împlinește din toate punctele de vedere. Cel Atotputernic dă avertizarea întregii omeniri într-un fel care poate fi înțeles. Semnele vremurilor indică sfârșitul timpului de har. Însuși Domnul nostru a zis în

Luca 21 să veghem în tot timpul și să ne rugăm, pentru a primi puterea să scăpăm de toate lucrurile acestea care vor veni peste întregul pământ (Vers. 34-36).

Mulți văd semnele timpului, dar numai credincioșii biblici le iau în serios, și le pot ordona conform evoluției de sfârșit. La ei se referă cuvântul Domnului nostru: „*Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că împărăția lui Dumnezeu este aproape.*” (Vers.31). Pe altă parte, acum se împlinește și ce a zis Domnul atunci: „*De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi în jurul Meu..., și n-ați vrut!*” (Mat.23, 37). Toate bisericile carismatice, toate serviciile divine sunt zadarnice, dacă ascultătorilor nu li se transmite mesajul dumnezeiesc pentru timpul acesta. Chiar și rugăciunea este zadarnică, acolo unde se învață învățături și legi omenești (Marcu 7).

Domnul dorește să-i adune pe ai Lui în jurul Său și să vorbească cu ei, pentru ca să aibă parte de ultima cercetare prin har și să se lase pregătiți pentru ziua glorioasă a revenirii Sale. Doar după aceea, vor năvăli peste omenire judecățile apocaliptice, așa cum ne sunt descrise în cele șapte trâmbițe și în cele șapte potire de mânie din Apocalipsa. Ce se întâmplă acum, este mic în comparație cu ceea ce se va întâmpla atunci, dar sunt menite să ne călăuzească atenția la făgăduințele ce le-a dat Dumnezeu pentru acest timp de sfârșit bisericii Sale înainte de revenirea Lui, și care ajung acum la împlinire.

Când se va întâmpla marele cutremur prevestit în California, iar întreaga suprafață de-a lungul faliei St. Andreas se va dezlipi și se va scufunda în mare, poate să fie prea târziu. Valurile potopului care se vor declanșa atunci, vor întrece orice a fost până astăzi.

Punctul 2:

Cu eliberarea celor 7650 de supraviețuitori evrei din lagărul de concentrare Auschwitz/Oswiecim, s-a terminat cel mai rău holocaust din istoria omenirii. Noțiunea cuvântului „Holocaust” l-au preluat românii de la greci, după aceea toți ceilalți. În grecește sunt mai întâi două cuvinte „holos” = „complet” și „cautos” = „ars”. Din aceste două cuvinte a reieșit „Holocaust”, deci „ardere completă” - nimicire totală până la cenușă, iar aceasta a fost folosită doar în legătură cu persecutarea evreilor. Au fost unitățile *ateiste* bolșevice ale armatei roșii care la 27 ianuarie 1945 au eliberat pe evreii rămași în viața printre cei uciși de „creștinii” zbiri naziști. Aceștia au avut chiar și capelă personală în lagărul de concentrare, unde participau la liturghie și se spovedeau. Intre timp, ucideau milioane de oameni nevinovați care nu se puteau opune. Cum se potrivește așa ceva!?

Pentru a afla, când și cum a început discriminarea și persecutarea evreilor în epoca creștină, trebuie să mergem departe în trecut. În peste cincizeci de mii de publicații, mulți autori s-au ocupat cu istoria persecuției evreilor și cu Holocaustul. Aici sunt îndeosebi de pomenit Edmund Paris, Daniel Goldhagen și, mai ales, Dr. Karlheinz Deschner, care a studiat temeinic și a scris texte clare. El i-a numit pe părinții bisericii din sec.II și III, care au semănat ura împotriva evreilor, și a scris pronunțările de sentință prin care ei i-au insultat și i-au blestemat pe evrei ca fiind ucigași ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, lepădați de Dumnezeu – până la decizia maximă „Cine omoară un evreu, ispășește moartea lui Hristos.”

După ce în anul 311 s-a terminat cu prigonirea groaznică a creștinilor de sub împăratul Dioclețian, imediat a urmat după aceea, sub împăratul Constantin, discriminarea și prigonirea evreilor. În această epocă s-a format biserica creștină într-o organizație puternică în împărăția romană. În anul 321 le-a fost interzis evreilor Sabatul prin lege, iar duminica a fost obligatorie; sinagogile au fost schimbate în grajduri de animale iar mai târziu au fost transformate în așa zise „case creștine dumnezeiești”. Cine citește despre cele șapte cruciade, va deduce de la cine a plecat prigoana împotriva evreilor și cine poartă de fapt responsabilitatea pentru sângele vărsat al milioanele de martiri evrei. Doar în anii 1095 până în 1230 cavalerii crucii (cruciații) au ucis 22 de milioane de oameni. Tot ce le venea în cale, a fost măcelărit cu crucifixul sus și cu declarația solemnă „În Numele Tatălui, și al Fiului și al Duhului Sfânt”: Din cei 40 de mii de musulmani și evrei din Ierusalim, au rămas în viață mai puțini de o sută în iulie 1099. Papa Urban II a explicat solemn: „Deus lo vult!” – „Dumnezeu o vrea!”

Cine urmărește mai departe continuarea istoriei bisericii, ajunge la închiiziția spaniolă cu persecuția evreilor și a hugenoților (protestanți francezi) și a tuturor acelor care nu s-au subordonat dogmelor bisericii romane-catolice. A fost camera de tortură, rugurile de foc, ghetourile, oriunde biserica Romei a putut să-și exercite puterea. Țările Europei sunt îmbibate cu sânge. Chiar se poate citi, când au fost declarate ca fiind „curate de evrei”.

Cine a vrut „soluția finală” la problema evreilor? Sigur nu Dumnezeu! Nu a fost Dumnezeu, ci papa Urban al doilea, care a chemat la prima cruciadă în 1095 la conciliul din Clemont/ Franța. Cine a vrut aceasta, ce s-a întâmplat din 1933 până în 1945? Sigur nu Dumnezeu! Cine a organizat în marea împărăție germană, ca la 9 noiembrie 1938, în așa numită „Noaptea de cristal”, să fie distruse 1406 de sinagogi și case evreiești? Nu au fost toate acestea continuarea și punctul culminant îngrozitor, a ceea ce li s-a făcut evreilor în decursul istoriei bisericii? Unii autori indică spre Joseph Goebbels, talentatul ministru de propagandă ieuit al celui de al III-lea Reich, care a dus la pierzare mase de oameni. În „Sfânta împărăție romană de națiune germană” (962-1806) s-au făcut lucruri groaznice, neînchipuite în timpul autocrației bisericii catolice. În al III-lea Reich, așa presupun alți autori, s-a repetat cu națiunea germană.

Că „soluția finală” a problemei evreilor a avut loc tocmai pe pământ polonez în cele șase lagăre de nimicire - Chelmo, Treblinka, Sobibor, Majdanek, Belzec, Oswiecim/Auschwitz, ne dă de gândite. În total au fost sute de lagăre de concentrare, dar „soluția finală” trebuia să aibă loc acolo, unde nu trebuiau să se teamă de o mare opoziție din partea poporului catolic. De la 1 septembrie 1939, intrarea în marș a trupelor germane în Polonia, care a fost ocupată în 27 de zile, până în iunie 1941 s-au făcut toate pregătirile pentru cele 6 lagăre ale morții. Pentru ca această acțiunea să se poată executa nederanjat, așa zic cunosătorii, Wehrmachtul (armata germană) a atacat în 22 iunie 1941 Rusia. De asemenea se poate pune întrebarea aliaților, de ce au bombardat populația civilă în orașe și nu liniile de tren cunoscute de ei care duceau spre lagărele de nimicire. Noi nu putem aici să continuăm analiza mai de aproape a acestei teme. Lucruri îngrozitoare au avut loc, iudaismul european a fost stârpit cu ajutorul conducătorilor de stat și religioase în țările ocupate care au lucrat împreună cu regimul nazist.

În 3 dec. 1962 l-am întrebat pe fratele Branham, dacă din acest motiv este un blestem peste Germania. Răspunsul lui a fost: „Nu, asupra poporului german nu este nici un blestem. Dumnezeu va judeca doar pe cei vinovați.”

Ziua de 27 ianuarie 2005 a fost începută într-o tristețe adâncă și a devenit ziua anului 60 - de aducere aminte pentru cei șase milioane de evrei și a altor jertfe, care au fost înjosiți, chinuiți, gazați, omorâți și arși într-un fel îngrozitor. Eu însumi am fost de câteva ori în Auschwitz și nu voi uita toată viața mea ceea ce am văzut acolo. Cine dorește să aibă o privire generală asupra celor ce s-au întâmplat în timpul celui de al III-lea Reich, să facă o vizită în locul de aducere aminte al Holocaustului Yad Vashem din Ierusalim. La un rond prin acest monument se primește o informație generală și o reprezentare cu locuri și cifre ale victimelor din toată Europa. Din perspectivă biblică, evreii uciși sunt sufletele de sub altar, care strigă după răzbunare, așa cum ne este relatat în pecetea a cincea din Apoc. 6, 9-11.

Punctul 3:

Înaltul demnitar al bisericii catolice, papa Ioan Paul II, în cartea lui care a apărut, compară avortul cu Holocaustul. Aceasta a provocat împotrivire nu numai din partea organizațiilor evreiești, ci și din partea tuturor oamenilor care gândesc. Peste tot se pune deschis întrebarea: Ce are comun o oprire de sarcină, pe care o femeie o face în primele trei luni de zile într-o situație precară (de nevoie), așa cum este fixată de lege ca legitim și nepedepsibil, cu îngrozitoarea umilire, cu chinul și arderea în crematoriu a milioanele de evrei!? Nu este vorba ca avortul să fie prezentat inofensiv, dar trebuie să îngăduim femeilor și fetelor care, de exemplu, au fost violate (așa cum s-a întâmplat de milioane de ori la intrarea trupelor rusești în 1945) să decidă pentru ele însele.

Unii chiar întreabă: „Există de fapt uciderea în masă a „vieții nenăscute”, despre care discută de ani de zile clericii și laicii organizațiilor?” Se întreabă: Cum se poate vorbi despre „omorârea vieții nenăscute” și milioane de femei să fie numite global „ucigașe de copii”, iar apoi să se facă o comparație cu milioanele de evrei care au fost uciși în Holocaust? Alții doresc să contrazică direct această comparație și întreabă mai departe: „Există o viață care „va deveni”? Sau este trupul care va deveni și se formează? Despre aceasta se ceartă cu aprindere. Este o temă grea. Întrebarea principală este ce se intenționează cu o astfel de întrebare de „morală”? Să fie oamenii prin aceasta robiți și să fie condamnați cu o conștiință rea?

Ce zice Sfânta Scriptura la aceasta? Conform Gen 1:26-28 Dumnezeu l-a creat pe Adam după chipul Său. După aceea a format trupul lui natural din pământ și i-a suflat în nări suflare de viață și Adam s-a făcut astfel un suflet viu. (Gen. 2:7) Fiecare copil de la zămislirea lui în pântecele mamei, devine conform poruncii de creație dumnezeiești – „*Creșteți și înmulțiți-vă!*” -, până când este complet. Prin naștere și prima răsuflare, așa se și afirmă, începe viața sufletească conștientă proprie a noului născut ca persoană.

Fiecare om, așa se argumentează, pășește în viața lui personală pe pământ cu prima lui suflare și o termină cu ultima suflare. La înmormântare se duce doar trupul la groapă, omul însuși, care a locuit în el l-a părăsit deja și este dincolo. Eu și voi toți, care nu am fost niciodată confrunțați cu această problemă, putem doar să-i mulțumim lui Dumnezeu. Tuturora care au avut greutăți cu aceasta, să le fie ajutat prin aceste expuneri și pacea lui Dumnezeu să fie adusă în sufletele lor. Cine nu este afectat, nu are dreptul de a vorbi pentru ceilalți, fie ca instituție sau persoană particulară. Felul fariseilor este din păcate și astăzi răspândit, dar nu ajută nimănui. De altfel este iertare pentru toți care vin la Domnul, atâta timp cât ține timpul harului.

Ce este adevărat și ne dă de gândit, este că o astfel de carte a fost publicată într-un timp unde, de exemplu în SUA, granița de milioane de dolari este depășită, pentru binefacere a peste 11000 de cazuri de abuz la copii prin 4000 de preoți ai bisericii catolice. Sunt procese împotriva preoților, care s-au făcut vinovați în diferite dioceze. Cum să se termine lumea de afară cu aceasta? Să fie o ducere în eroare prin compararea avortului cu Holocaustul, pentru a se ajunge să se înfrumusețeze practica perversă a pedofiliei și a homosexualității, care se îngrijește ca nici un om să nu vină în această lume? În nici un caz credincioșii să nu se potrivească nici o clipă la această inducere în eroare sub mantaua religioasă!

Trebuie să fie permis să amintim 1Tim. 4:1-3, unde celibatul, interzicerea căsătoriei este însemnată ca învățătură a demonilor, căci este împotriva ordinei de creație, pe care însuși satan o aduce într-un haos! Această

învățătură a fost introdusă de biserică în anul 1079 pentru preoți. Cine face fără putere cele 7 reguli naturale, pe care le-a fixat Creatorul, acela se trezește practicând în mod automat o trăire anormală, împotriva naturii, împotriva ordinii de creație. Aceasta a fost așa în timpul Sodomei și Gomorei – Pavel tratează această temă în Rom. 1:18- 32 – și este anunțată pentru timpul de sfârșit (Luca 17, 22-37).

Tocmai papa polonez, care a fost născut în satul Wadowice în apropierea orașului Cracovia, și care a trăit ca preot tânăr doar la o aruncătură de piatră de lagărul morții Auschwitz/ Oswiecim, sigur a știut ceva de acesta. În cartea lui sunt reflectați națiștii și comunismul; multe altele sunt comentate, dar nu se găsește un singur cuvânt despre poziția și tăcerea „papei războiului” Pius al XII-lea și a bisericii catolice, nimic despre responsabilitatea bisericii față de Holocaust. Ce valoare are atunci marele „Mea Culpa” (Spovedania)? A fost rugăciunea de iertare pentru persecutarea evreilor de către creștini în anul „Jubiliar 2000” doar o mărturie cu gura? Biserica Romei nu a prețuit cu nimic, așa comentează scriitorii atenți, viața născută, milioanele de oameni care existau. Ea s-a prezentat ca fiind singură mântuitoare, nu a respectat drepturile altor oameni, nu a permis libertatea de exprimare și a credinței, demnitatea omului nu a existat pentru ea. Iar acum se vorbește despre „Ocrotirea și demnitatea vieții nenăscute”! Nu este acesta un paradox? Sau a avut totuși loc un proces de gândire?

Israel și drumul său de suferință

Drumul de suferință al Israelului încă nu este la sfârșit. Națiunile Unite, pe de-o parte se referă la Dumnezeu iar pe cealaltă parte sunt împotriva poporului de legământ al lui Dumnezeu. Și acesta este un paradox! Nimeni, care-L iubește pe Dumnezeu, nu poate să urască poporul lui Dumnezeu! Însăși orbirea prin necredință și ducerea în eroare prin conducerea religioasă strigă spre cer.

Comitetul Central al Consiliului Ecumenic bisericesc a somat membrii săi în ședința din 15-22 febr. 2005 în Genf, „să retragă investițiile din firmele care profită din teritoriile palestiniene ocupate de israelieni.” În Consiliul Ecumenic sunt membre 342 de biserici. Prin inițiativa bisericii presbiteriene din SUA urmează ca firmele internaționale să participe la boicotul împotriva Israelului, atâta timp cât nu se retrage în granițele care au fost trasate în 1949 ca linii de armistițiu. Aici se îndrumă foarte smerit la Luca 19:42, unde se zice: „*Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, cari puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.*”

Există într-adevăr călăuzitori orbi care ei însuși sunt orbi spirituali, fără ca să fie conștienți de aceasta. Cine dintre ei a recunoscut lucrurile care să le dea pacea? Natural că în acest timp este vorba, în religie și în politică, mai mult ca oricând despre pace și securitate. Că Israel a jertfit deja mult pământ pentru pacea aparentă nu se amintește nicăieri. Dar procesul de pace trebuie să facă un drum lung, până se împlinește și se zice: „Acum domnește pace și nici o primejdie” – atunci va veni o prăpădenie neașteptată (1 Tes. 5.1-3)!

Da, noi trăim într-un timp deosebit și stăm înaintea unei schimbări de timp. Eu am atins scurt aceste trei puncte, pentru a vă da orientare și impulsuri de gândire. Proverbul meu de după care mă ghidez este: „Cine este corect în inima lui, înțelege totul corect.” Noi tânjim ca însuși Dumnezeu să-Și desăvârșească lucrarea Lui de har cu Biserica dintre națiuni, iar apoi să se întoarcă total spre evrei conform planului Său sfânt și înalt.

Reîntoarcerea israeliților dintre toate popoarele pământului în țara părinților este o împlinire vizibilă și trăibilă a profeției biblice (Isa. 14:1; Ier.31:1-10; Ezech. cap. 36-39 ș.a). Acesta este semnul principal că noi trăim acum în timpul de sfârșit. Prezisa profeție biblică ne comunică o orientare generală și devine pentru noi o realitate trăită. Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeu lui Israel, care a devenit Tatăl nostru prin Isus Hristos și ne-a înfiat ca fii și fiice în Fiul născut, după plăcerea voii Sale, Lui, singurului Dumnezeu să-I fie cinstea prin Isus Hristos, Domnul nostru, acum și în toate veciniciile! Amin.

Prin însărcinarea lui Dumnezeu,
Fr. Frank